

ANGELIQUE VAN DONGEN

Roze Paniek

Liefdesroman

UITGEVERIJ GLB
DEVENTER

‘Op een dag word je wakker en dan zal er geen tijd meer zijn om dingen te doen die je altijd al wilde doen. Doe het nu!’

Paulo Coelho

Zuchtend keek Floor nog een keer achterom. Het appartement waar ze samen met Lucas zoveel mooie momenten had gekend, zag er nu verlaten uit. De meeste meubels waren verkocht. Nadat Floor Lucas had betrapt met een ander, was alles in razendsnel tempo geregeld. Lucas deed er geen moeite voor om hun relatie te herstellen en was duidelijk in zijn antwoorden aan Floor. Hij was opnieuw verliefd geworden en wilde met zijn nieuwe liefde verder. Vreemd genoeg was Floor wel verdrietig, maar niet zo intens dat ze er gek van werd.

Op het moment zelf dat ze Lucas en zijn Italiaanse schone betrapte in hun eigen bed was ze uitzinnig van woede geweest. Ze had zich in moeten houden om de roodharige feeks niet aan te vliegen en Lucas een paar schoppen voor zijn schenen te verkopen, maar al snel maakte de woede plaats voor verdriet. De vriendin van Lucas ging er als een haas vandoor en Lucas legde Floor uit dat het wat hem betreft afgelopen was tussen hen. Floor hoorde het gelaten aan en wees hem daarna de deur. Hij moest zolang maar elders onderdak zien te vinden, tot ze alles goed geregeld hadden. Smeken om hun

relatie een tweede kans te geven, deed ze niet. Ergens voelde ze al een tijdje dat het tussen hen niet lekker liep. Dat het dan zo moest eindigen was waardeloos, maar misschien ook beter dat het nu gebeurde.

De volgende dag was Floor direct aan het regelen gegaan. Ze had gelukkig haar appartement in Amsterdam aangehouden zodat ze in elk geval een dak boven haar hoofd had. Niet dat het groot was, appartement was misschien wel een te luxe benaming voor haar woning, maar ze had in elk geval een thuis. De laatste jaren had ze veel gereisd en was ze nooit langer dan een half jaar op een plaats geweest. Toch had ze nooit afscheid kunnen nemen van haar appartement, wat haar nu goed uitkwam.

Lucas had haar een bericht gestuurd dat hij bij zijn nieuwe vriendin in zou trekken. Floor mocht alles meenemen wat ze wilde, hij had niets nodig, behalve zijn persoonlijke spullen, zei hij. Al zijn persoonlijke bezittingen gooide ze in een grote kartonnen doos. Daarna zocht ze een opkoper van meubels en liet ze alles wat nog een beetje geld opleverde ophalen. Het geld hield ze zelf. Lucas was de laatste maanden zo lui geweest dat Floor meer uren moest werken om de vaste lasten van de flat op te brengen. Nu

ze achteraf in de gaten had dat hij lui was, maar ook weer niet te lui om achter andere vrouwen aan te zitten, vond ze dat ze recht had op dat geld. Hij zocht het maar uit met zijn nieuwe spaghettivlam, dacht ze gefrustreerd.

Nadat ze alles geregeld had, boekte ze een ticket naar Amsterdam en vloog ze diezelfde middag nog terug. Ze draaide de deur op slot en gooide de sleutel in de brievenbus. De rest mocht Lucas afhandelen. De flat stond op zijn naam, dus hij keek maar wat hij ermee zou doen.

Zo eindigde na ruim een jaar haar avontuur in Florence en keerde ze terug naar Amsterdam. Ze had gelukkig al heel wat jaren gespaard en geld opzij gezet, maar daar wilde ze liever niet aankomen. Een appeltje voor de dorst was nooit weg. Lucas had niet geweten dat ze geld achter de hand had. Floor had ook zo haar geheimpjes in deze relatie, iets waarvan ze achteraf wist dat het ook niet goed was.

Ze nam een taxi naar het vliegveld en wachtte geduldig tot haar vlucht naar Schiphol vertrok. Aan de ene kant vond ze het fijn om terug te gaan, aan de andere kant zou ze Florence ook wel missen. Nu liet ze hier alles achter en moest ze in Amsterdam haar leven weer oppakken.

Ze had nog geen idee hoe, maar ze had nooit zonder werk gezeten en ze wist van aanpakken dus dat zou nu ook wel goedkomen.

Na ruim twee uur landde ze op Schiphol en pakte ze de bus naar het centrum. Ze hield van Amsterdam en zijn drukte. Ze was een echt stadsmens. Florence leefde ook altijd en ook daar had ze aan de rand van het centrum gewoond met Lucas. Ze hield van de drukte en levendigheid die er dag en nacht waren. Na een kwartier stapte ze uit de bus en liep ze naar haar appartement. Ze zette de ramen open om frisse lucht door de kamers te laten stromen. Je kon ruiken dat er een lange tijd niemand geleefd had. Haar vriendin Veerle had wel eens per maand een inspectierondje gedaan en de post uit de brievenbus gehaald, maar meer dan dat gebeurde er al een jaar niet.

Floor keek eens goed haar kamer door en besloot dat ze de aankomende week zou gebruiken om haar appartement weer leefbaar en gezellig te maken. Voorlopig zou ze hier blijven. Ze maakte haar bed op met beddengoed dat ze voor ze wegging had gewassen en in afgesloten plastic zakken had gedaan. Voor de eerste nacht zou dat goed zijn. Morgen zou ze alles wassen en schoonmaken. Moe van de reis

en al het geregeld van de afgelopen week, plofte ze op haar bank neer en bestelde ze een pizza. Daarna belde ze Veerle en Charlie, haar twee beste vriendinnen, om te vertellen dat ze weer thuis was en om te vragen of ze zin hadden om de volgende dag bij haar te komen eten zodat ze hen alles kon vertellen. Een half uur later werd haar pizza bezorgd. Ze schonk een glas rode wijn in en at met de doos op haar schoot. Eten, drinken een beetje zelfmedelijden, ze stond het zichzelf toe. Morgen zou ze haar leven weer op gaan pakken.

2

‘Floortje, wat fijn dat je terug bent,’ riep Veerle en omhelsde haar vriendin.

‘Ze bedoelt het lief,’ zei Charlie, die het gênant vond dat Veerle zo enthousiast deed over een mislukte relatie met een emigratie tot gevolg.

‘Je hoeft je niet te verontschuldigen,’ zei Floor. ‘Ik ben na een nacht goed slapen eigenlijk best wel blij om weer terug te zijn.’ Veerle en Charlie keken haar vragend aan. Ze hadden gedacht dat ze hun vriendin moesten opvangen en troosten na dit liefdesavontuur, maar het leek allemaal reuze mee te vallen.

‘Ja, echt. Ik denk dat ik Florence meer ga missen dan Lucas. In het begin was het geweldig met hem, maar al snel kwam de ware Lucas steeds meer naar voren en die was niet echt om over naar huis te schrijven.’

‘En ik maar denken dat jullie het ultieme liefdeskoppel waren. Leven in Italië met de ideale man,’ zuchtte Veerle.

‘Italiaanse mannen zijn moederskindjes,’ antwoordde Floor fel. ‘Hij kon niets zonder zijn moeder, ging er drie keer in de week eten, terwijl ik echt niet zo’n hele slechte kok ben. Dan

nam hij zijn overhemden mee want mama kon veel beter strijken. En als ik al eens mee mocht, negeerde ze me bijna. Echt, net kleuters.’ ‘Nou, beter dat je terug bent dan! Heb je al plannen?’ vroeg Charlie nieuwsgierig.

‘Niet echt. Ik wil deze week gebruiken om mijn appartement weer wat huiselijker te maken en om eens rond te neuzen voor een baan. Hopelijk vind ik snel iets en kan ik volgende week weer aan het werk.’

‘Ik zal ook eens voor je rondvragen,’ bood Veerle aan.

‘Fijn, dank je wel. Als jullie nog iets inschenken, haal ik de pasta uit de oven,’ zei Floor en liep naar haar keukentje. Hoewel die klein was, had ze wel alles wat ze nodig had om goed te kunnen koken.

De rest van de avond vloog voorbij. Het was een ouderwets gezellige avond en voor ze het wisten, was het al ver na middernacht.

‘O help, ik moet nu echt gaan,’ zei Charlie. ‘Ik moet er om zes uur alweer uit. Als ik nu ga, kan ik nog precies drie uurtjes slapen.’

‘Dan kun je beter helemaal niet meer naar bed gaan,’ lachte Veerle.

Ze namen afscheid van elkaar met de belofte dat ze snel weer af zouden spreken nu Floor

weer in Nederland woonde.

Floor had de energie niet meer om de rotzooi op te ruimen. Ze had iets teveel rode wijn op en voelde de kamer om zich heen draaien. Snel ging ze op bed liggen met haar kleding nog aan en trok het dekbed over zich heen. Binnen vijf tellen sliep ze.

De volgende dag werd ze pas om half twaalf wakker. Gelukkig had ze geen kater en ze sprong uit bed om te douchen. Vandaag zou ze haar appartement onder handen nemen en schoonmaken. Ook wilde ze boodschappen doen en haar voorraad aanvullen. Ze zette een sterke kop koffie, keek op haar iPad naar het laatste nieuws en checkte haar e-mails. Daarna bekeek ze haar bankrekening zodat ze wist wat ze te besteden had vandaag. Ze wilde haar spaarrekening zoveel mogelijk met rust laten en zoals het er nu uit zag kon dat prima.

Ze stopte haar telefoon en pasjes in haar tas en vertrok naar de bushalte. Ze had geen auto, midden in Amsterdam was dat niet handig. Je had altijd parkeerproblemen en bovendien was de kans op beschadigingen door dronken mensen groot. Floor had een oude omafiets en een openbaarvervoerkaart zodat ze overal kwam